

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **MEDIA 4YOU a.s.**, se sídlem Praha 10, Na Šafránce 1808/34, v řízení zastoupeného Mgr. Davidem Jüngerem, advokátem se sídlem Ostrava, Mariánské Hory, 28. října 219/438, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2014, č.j. 12914/14/5000-14101-709857**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2014, č.j. 12914/14/5000-14101-709857, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 3.7.2013, čj: 3896117/13/2010-05407-110195 tak, že řízení zahájené dne 17.6.2013 ve věci podaného „dodatečného vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti“ a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 2009 zastavil podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vrácení přeplatku z vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za rok 2009, neboť žalobce

dodatečné vyúčtování podal po uplynutí lhůty pro stanovení daně, když dodatečné vyúčtování mělo být správci daně doručeno dne 17.6.2013.

Žalobce v podané žalobě odcitoval napadené rozhodnutí a plně odkázal na stanoviska a argumenty uvedené v odvolání podaném proti rozhodnutí finančního úřadu. Dle názoru žalobce se žalovaný s touto argumentací žádným způsobem nevypořádal. Současně upozornil na to, že přestože jím podané dodatečné vyúčtování daně bylo podáno již dne 27.2.2013, což vyplývá jak z podacího razítka správce daně, tak i přímo z odůvodnění rozhodnutí Odvolacího finančního rozhodnutí, žalovaný tuto skutečnost nijak nezohlednil, když shodně jako správce daně konstatoval, že předmětné řízení bylo zahájeno dne 17.6.2013. Proč tak správní úřady uvažují, není z rozhodnutí patrné. Podle žalobce bylo předmětné řízení zahájeno dnem podání dodatečného vyúčtování dne 27.2.2013, tedy bylo podáno ve lhůtě pro stanovení daně zakotvené v ustanovení § 148 odst. 1 daňového řádu. Lhůta pro podání řádného daňového tvrzení pro rok 2009 uplynula v souladu s ustanovením § 40 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků dne 31.3.2010. Tříletá lhůta pro podání vyúčtování tak nemohla uplynout dříve než 31.3.2013. Tvrzení žalovaného, že lhůta pro vyměření daně skončila dne 31.12.2012 je dle žalobce chybné a je v rozporu s právními předpisy.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení, ve kterém odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, a uvedl, že platným procesním předpisem pro správu daní pro zdaňovací období roku 2009 byl zákon č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31.12.2009. Přitom odkázal na znění ustanovení § 47 odst. 1 tohoto zákona. Od 1.1.2011 vstoupil v účinnost zákon č. 280/2009, daňový řád, vztah obou právních předpisů je upraven přechodnými ustanoveními zakotvenými v § 264 daňového řádu a otázky spojené se lhůtou pro stanovení daně upravuje odst. 4 tohoto ustanovení. V přechodných ustanoveních je dáno, že okamžik počátku běhu lhůty pro stanovení daně se nabytím účinnosti nového právního předpisu nezměnil. Lhůta pro stanovení daně začala běžet 31.12.2009. Běh a délka lhůty se od okamžiku účinnosti daňového řádu řídí právě ustanoveními daňového řádu, konkrétně ustanovením § 148, odst. 1 věta první, který stanovuje obecnou lhůtu pro vyměření daně tak, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí tři roky. Jednoznačně je tak dáno, že lhůta pro stanovení daně z příjmů za zdaňovací období roku 2009 uplynula dne 31.12.2012. Žalobce však váže počátek běhu lhůty pro stanovení daně na den, v němž uplynula lhůta pro podání daňového přiznání. Žalobce k tomuto závěru dospěl na základě odlišných lhůt pro podání daňového přiznání daňovým subjektem, který není zastoupen advokátem či daňovým poradcem a daňovým subjektem, který je zastoupen a u správce daně řádně uplatnil plnou moc. Z těchto důvodů váže žalobce počátek lhůty u všech daňových subjektů daně z příjmů fyzických osob za rok 2009 bez rozdílu na 30. června. Pro takovou úvahu ale dle žalovaného není žádná právní opora. Žalovaný pak poukázal na jednoznačné znění § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, který stanovuje počátek běhu lhůty pro stanovení daně na poslední den zdaňovacího období, nikoli na poslední den lhůty pro podání daňového přiznání. Podle druhé námitky lhůta začala běžet dne 31.3.2010 a uplynula dne 31.3.2013, což ale opět dle žalovaného neodpovídá tehdy účinné právní úpravě. Z uvedených důvodů proto nebylo již 27.2.2013 možné podáním žalobce řízení o stanovení daně za toto zdaňovací období zahájit, proto muselo být řízení zastaveno. V daném případě byla tímto důvodem překážka uplynutí lhůty stanovena v § 148 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný pak podotkl, že dle přechodných ustanovení zákona č. 346/2010, kterým se měnil zákon 586/1992 Sb. o daních z příjmu, konkrétně článek II. bod 13 - za zdaňovací období roku 2009 a předcházející zdaňovací

období nelze podat dodatečné vyúčtování podle daňového řádu. Řízení o dodatečném vyúčtování by tak nemohlo být vedeno také z tohoto důvodu.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že dne 27.2.2013 podal žalobce u správce daně dodatečné vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2009, kde vykázal přeplatek ve výši 463.185,- Kč. Dne 3.7.2013 vydal správce daně rozhodnutí o zastavení řízení podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, kterým řízení zastavil z důvodu, že jde o zjevně právně nepřípustné podání. V odůvodnění uvedl, že předmětné podání dodatečného vyúčtování bylo podáno po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle ustanovení § 148 odst. 1 daňového řádu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil rozhodnutí o zastavení řízení tak, že řízení se na místo § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavuje podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, tedy napadené rozhodnutí o zastavení řízení změnil pouze z důvodu nepřesnosti výroku. Zdůraznil, že v posuzovaném případě lhůta ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků v návaznosti na ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu a § 148 daňového řádu skončila dnem 31.12.2012. Dále konstatoval, že podle přechodných ustanovení zákona č. 346/2010 Sb., kterým se měnil zákon o dani z příjmů, konkrétně článek II. bod 13 – za zdaňovací období roku 2009 a předcházející zdaňovací období nelze podat dodatečné vyúčtování podle daňového řádu. Vzhledem k tomu, že daňový subjekt podal dodatečné vyúčtování dani z příjmů fyzických osob dne 27.2.2013, měl správce daně tímto zahájené řízení zastavit dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, jelikož nelze v řízení pokračovat z důvodu prekluze. Proto rozhodl o odvolání a sám v souladu s ustanovením § 116 odst. 3 daňového řádu napadené rozhodnutí změnil.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.), v mezích uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Obsahem zásadní žalobní námitky, kterou žalobce uplatnil v podané žalobě i v odvolání, je tvrzení žalobce, že podal dodatečné vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2009 ve lhůtě, když ho podal dne 27.2.2013.

Žalovaný naopak zastává názor, že prekluzivní lhůta uplynula již dne 31.12.2012, žalobce dodatečné vyúčtování podal po uplynutí této lhůty, což byl důvod pro zastavení řízení.

Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud vycházel z ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2009, dle kterého, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Použití pouze zákona o správě daní a poplatků na běh prekluzivních lhůt započatých za jeho účinnosti a neskončených do dne 31. 12. 2010 však brání § 264 odst. 4 daňového řádu, dle kterého běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních

předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Z uvedené právní úpravy je patrné, že okamžik počátku běhu lhůty pro stanovení daně se nabytím účinnosti nového právního předpisu nezměnil, nadále vychází z ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, které je nutné dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 1 Afs 139/2006 – 108 (dostupný na www.nssoud.cz) vykládat tak, že k daňové prekluzi dochází po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nikoliv od konce roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Nejvyšší správní soud přitom vycházel v tomto rozhodnutí z právního názoru Ústavního soudu uvedeného v nálezu I. ÚS 1611/07, který *de facto* popřel dosavadní model počítání lhůt označovaný také „1 + 3“, přičemž za správný považoval model, jež by bylo možné označit „0 + 3“, když uvedl, že jiným výkladem než shora uvedeným by byla výslovná tříletá lhůta prodloužena na lhůtu čtyřletou, což považoval za nepřipustné. S ohledem na uvedený výklad ustanovení dospěl městský soud k závěru, že lhůta pro stanovení daně z příjmů fyzických osob za rok 2009 počala běžet dne 31.12.2009.

Běh a délka lhůty se od okamžiku účinnosti daňového řádu, tj. od 1.1.2011, řídí ustanoveními daňového řádu, konkrétně ustanovením § 148, odst. 1 věta první, který stanovuje obecnou lhůtu pro vyměření daně tak, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí tři roky. Jednoznačně je tak dáno, že lhůta pro stanovení daně z příjmů za zdaňovací období roku 2009 uplynula dne 31.12.2012

Vzhledem k tomu, že žalobce podal u správce daně dodatečné vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2009 až dne 27.2.2013, nelze učinit jiný závěr, než že ho žalobce podal až po uplynutí zákonem stanovené 3leté lhůty.

Za této situace bylo na místě zastavení řízení z důvodu uplynutí lhůty, což je důvod, který žalovaný správně podřadil pod důvod uvedený v ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, podle kterého správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon, když takovým důvodem je také uplynutí lhůty pro stanovení daně.

Z uvedených důvodů jsou proto nedůvodné námitky žalobce, ve kterých se snaží dovodit odlišný začátek běhu lhůty, a ze stejných důvodů je nesprávné i jeho tvrzení, že lhůta pro podání řádného daňového tvrzení pro rok 2009 uplynula v souladu s ustanovením § 40 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků dne 31.3.2010. Jak vyplývá ze shora citovaných rozhodnutí Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, konec lhůty pro podání daňového přiznání nemá na počátek běhu lhůty pro stanovení daně žádný vliv.

Pro úplnost soud uvádí, že žalobce v podané žalobě také odkázal na veškerá svá stanoviska a argumenty uvedené v odvolání a vyjádřil přesvědčení, že se žalovaný se s jeho argumentací uvedenou v odvolání nevypořádal. K takto velmi obecně vyjádřenému nesouhlasu s napadeným rozhodnutím soud ve stejné obecné rovině uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí s námitkami žalobce uvedeným v odvolání řádně vypořádal, což je ostatně patrné i z výše uvedeného odůvodnění tohoto rozsudku. Nelze totiž odhlédnout od

toho, že žalobce v odvolání jiné argumenty, než námitku včasného podání dodatečného vyúčtování neuvedl.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. května 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu